

Καί μ' ἄφινες καί σέ φιλοῦσα
ώρα πολλή, ὦρα πολλή
Μά τίποτ' ἄλλο δὲν ζητοῦσα
Κι' ἦσουν ἀγάπη μου καλή.

Στὸν καναπέσου καθισμένοι
θερμά κι' οἱ διὰ ἀγκαλιασμένοι
Εἴχαμε λίμα φοδερή.

Μά τώρα μόλις μ' ἀντικρύζεις
ἄλλου τὰ μάτια σου γυρίζεις·
« Ἀχ! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! »

ΑΙΣΩΠΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

Ἐπεισέδιδον τῆς ἱστορίας μιᾶς
ἐνοικιαζομένης οἰκίας.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὁπότε ἐγὼ ἤμην ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Ἀγ. Βαρθολομαίου, ἐπιστολή τις μοι ἐκοιμήθη παρ' ὑπηρέτου ἐν λαμπρᾷ στολῇ καὶ φοροῦντος ὠραία ὑψηλὰ ὑποδήματα· ἦτο πρόσκλησις τοῦ κ. Χόπς, παρακαλοῦντός με νὰ μεταβῶ εἰς Πέλλ Μέλ ὅπως διέλθωμεν τὴν ἐσπέραν ὁμοῦ. Ἠτοιμάσθην, ἐκαλλωπίσθην καὶ, μεταβάς πρὸς ἐκεῖνον, εὔρον τοὺς κακλημένους εἰς τὰ ἐπιδόρπια, δοκιμάζοντας διαφόρους οἶνους. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρετήρησα ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Χόπς προέβαλλον ἀπὸ τῆς χονδρᾶς κεφαλῆς ὑπὲρ ποτε ἀπλανεῖς, αὐτὴ δὲ ἡ ἔκφρασις δὲν μοι ἐνεποίησε πολλὴν εὐχάριστον. Παρακάθητο περὶ τὴν τράπεζαν τρεῖς, ἐξ ὧν ἀνεγνώρισα καλλίστη τὸν τελευταῖον. Τὴν τελευταίαν φοράν καθ' ἣν τὸν εἶχον συναντήσει, ἐφόρει λευκὴν, ρωμαϊκοῦ ρυθμοῦ τήβεννον, μίτραν ἐπισκόπου κεκαλυμμένην διὰ δέρματος λεοπαρδάλεως, καὶ εἵπαιε κλαρίνον ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ἐνὸς θηριοτροφείου.

» Προσεποιοῦθη ὅτι δὲν μὲ ἀνεγνώρισεν, ὁ δὲ κ. Χόπς μ' ἐπαρουσίασε λέγων: « Εἶνε, κύριοι, ἀρχαῖος » μου φίλος, φίλος τῶν ἀρχαίων μου ἡμερῶν. » Τότε ὁ « Νορμάνδης προσδεδείχας ἐπ' ἐμοῦ διὰ ζεύγους διόπτρων, « Μάξιμν, εἶπε, χαίρω ὅτι σὰς βλέπω! — « χαίρω! », Δύναμαι νὰ σὰς ὀρκισθῶ ὅτι τῷ συνέβαιεν ὅλως τὸ ἐναντίον. Ὁ κ. Χόπς, διὰ νὰ κάθηται πρὸ τῆς τραπέζης ἀνετώτερον, εἶχε τὸ κάθισμά του ἐπ' ἐνὸς θρόνου (ἀπαράλληκτα ὡς ὁ Γεώργιος IV τῆς εἰκίνος ἡ ἀνέστη), ἀλλ' ὑφ' ὅλας τὰς ἄλλας ἐπόψεις δὲν μοι ἐφάνη πῶς βασιλεὺς, ἐν ᾧ οἱ δύο τοῦ σύντροφου ἔδιδον τὰς δικταγὰς τῶν ὡς αὐτοκράτορες. Ἦσαν ἐνδοξοί, ὡς ἀληθεῖς λέγοντες τοῦ σιρμού, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς οἶνους, ἐκένουν παντὸς εἴδους φιάλας.

» Ἐκένουν καὶ ἐγὼ τὴν μίαν φιάλην κατόπιν τῆς ἄλλης (ἵνα εἶπω ὅτι ἐπραττον ὡς καὶ ἐκεῖνοι). καὶ ἐπειτα καλλίστα τοὺς ἀνεμίνυον ἀνὰ δύο εἶδη. Ἐν συντόμῳ, ἡ ἐσπερίς ὑπῆρξε τερπνοτάτη, μολοντί ἡσθάνθην τὴν κεφαλὴν μου περιστρεφομένην ὀλίγον· ἔκρινα ἐν τούτοις εὐλογον ν' ἀπετυρῶ ἐγὼ πρῶτος τῆς συναναστροφῆς, καὶ ἐγερθεῖς εἶπον πρὸς τὸν κ. Χόπς:

» — Κύριε Χόπς, καὶ οἱ πλέον καλοὶ φίλοι ὀφείλουσιν ἄρχα ἢ ἐνωρίς ν' ἀποχωρίζονται ἀλλήλων. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ξένων οἶνων οὓς, χάρις εἰς ὑμᾶς, ἐγνωρίσαμεν· πῖνω εἰς ὑγίαν σας τὸ τελευταῖον αὐτὸ ποτήριον καὶ ἀναχωρῶ.

» — Εὐαρεστήθητε μόνον, ἀπήντησεν ὁ κ. Χόπς, νὰ μὲ τοποθετήσῃτε ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ σας βραχίονος, Μάξιμν, καὶ νὰ μὲ καταβιβάσῃτε μέχρι τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος, διὰ νὰ σὰς ἴδω ἀναχωροῦντα.

» Προσεπάθησα ν' ἀποφύγω τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ τοῦ μὲ ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἀποσπᾶσω τοῦ θρόνου τοῦ. Ὅτε ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, ἡσθάνθην ἰσχυρὰν ὁσμὴν μαδέρας· ἀναδιδομένην ἀπὸ τοῦ στόματός του καὶ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀπαλλαγῶ τῆς σκέψεως, κομίζων αὐτὸν, ὅτι ἐκομίζον μεγάλην φιάλην οἶνου μὲ στόμιον χονδρὸν καὶ δυσανάλογον πρὸς τὴν φιάλην.

» Ὅτε τὸν κατέθηκα ἐπὶ τοῦ ταπητός τοῦ κατωφλίου, ἐν τῷ προδρόμῳ, ἀναρτηθεὶς ἀπὸ τοῦ περιλαμίου μου μοι εἶπεν εἰς τὸ οὖς:

» — Δὲν εἶμαι εὐτυχής, Μάξιμν.

» — Τί σὰς λυπεῖ, κύριε Χόπς; τὸν ἠρώτησα.

» — Δὲν μὲ μετεχειρίζονται καλῶς· δὲν εἶνε καθόλου εὐγνώμονες· μὲ θέτουν ἄνωθεν τῆς ἐστίως ὁσάκις ἀρνοῦμαι νὰ τοῖς προσφέρω Σαρμπάνιαν, καὶ μὲ κλείουν εἰς τὸ ὀφφυλάκιον ὅταν δὲν σκορπῶ τὰ χρήματά μου.

» — Ζητήσατε ν' ἀπαλλαγῇτε ἐξ αὐτῶν, κύριε Χόπς.

» — Δὲν δύναμαι. Ζῶμεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μαζὺ, καὶ τί θὰ εἶπῃ ἡ κοινωνία;

» — Τότε λοιπὸν ἐγκαταλίπητε καὶ αὐτὴν τὴν κοινωνίαν.

» — Δὲν δύναμαι. Δὲν γνωρίζετε τί λέγετε. Ὅταν ἀπαξ εἰσέλθετε ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὀφείλετε νὰ μὴ ἀποχωρήσῃτε πλέον ἐξ αὐτῆς.

» — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν μὲ συγχωρήσῃτε διὰ τὴν τόλμην μου, κύριε Χόπς, τῷ εἶπον κινῶν ἐπισήμως τὴν κεφαλὴν, εἴσοθ νομίζω ἀξιοδρόμητος διότι εἰσῆλθετε ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

» — Ὁ κ. Χόπς ἐκίνησε καὶ αὐτὸς τὴν χονδρὰν τοῦ κεφαλῆς, ἐπληξεν πεντάκις ἢ ἑξάκις τὸ μέτωπόν του, καὶ ἐπανάλαβεν:

» — Εἰσθεάγαθός νεκρίας, Μάξιμν, ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνετε. Καληνύκτι, χιρίετι. Τώρα, Μάξιμν, ὁ ἀνθρωπίνος θὰ κἀμῃ τρεῖς φορές τὸν γύρον προτοῦ ἀπετυρῆθαι ὅπισθεν τοῦ παρκατετάκτους.

» Τούτου λεχθέντος, τὸν εἶδον ἀναρχώμενον πάλιν μόνον τὴν κλίμακά του, βῆμα πρὸς βῆμα, τῇ βοήθειᾳ γονάτων καὶ χειρῶν. Ἐὰν ἦτο νηστικός, ποτὲ δὲν θὰ κατόρθου ν' ἀνέβαινεν οὕτω πῶς τὴν κλίμακα μόνος· ἀλλὰ, ἐξημμένος ἐκ τοῦ οἶνου δὲν ἐδέχθη κανενὸς τὴν συνδρομήν.

» — Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἐσπερίδα ταύτην ἀνέγνωσα εἰς τινα ἐφημερίδα ὅτι ὁ κ. Χόπς παρουσιάσθη εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ ἐφημερίς ἔγραφεν: « Ὡς πάντες ἐνθυμοῦνται (παρετήρησα ἐν τῷ βίῳ μου ὅτι αἱ ἐφημερίδες κάμνουσιν ἀδιάκοπον χρῆσιν τοῦ ὡς π ἄ ν τ ε ς ἐ ν θ υ μ ο ῦ ν τ α ι, εἴτε ἐνθυμεῖται τις τὸ ἀναμνησόμενον εἴτε ὄχι) ὡς πάντες ἐνθυμοῦνται, ὁ κ. Χόπς εἶνε ὁ μικρόσωμος ἐκεῖνος ἰδιώτης οὔτινος τὰ ἐν τῷ τελευ-

ταίω λαιμῷ κέρδη τόσην ἐνεποίησαν αἴσθησιν. Ἰδοὺ! ἐσκέφθην κατ' ἐμαυτὸν, τοιοῦτος εἶνε ὁ βίος. Ἰδοὺ ὅτι ἐπέτυχεν νὰ ἐκπλήξῃ καὶ τὸν Γεώργιον IV.

» Ἡ παρουσίασις αὐτῇ μοι ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν ν' ἀνασκευάσω τὴν εἰκόνα μου, κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον καὶ τώρα φέρει, μὲ σάκκον χρημάτων εἰς χεῖρας αἵτινα προσφέρει εἰς Γεώργιον τὸν IV, κυρία μὲ πτερά στρουθοκαμήλου, συλλαβούσα ἔρωτα πρὸς αὐτὸν, ὅστις φέρει τὴν βασιλικὴν στολὴν, τὸ ξίφος ἐξωστῆναι εἰς τὸ πλευρὸν, περισκελίδας σουφρωτάς καὶ φανάκην ἔχουσιν τὸ σχῆμα βαλαντίου.

» Οὕτω κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔλαβον τὴν οἰκίαν περὶ ἧς μ' ἐρωτᾶτε, -- μολονότι δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω ποῖος μ' ἐρωτᾷ--καὶ ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δεκατριῶν μηνῶν ἐτοποθέτησα τὸ T e p v o ὅ ἐ-α' μ α τ ο ὕ M α ξ μ α ν, -- θέαμα προσφέρον εἰς τὸ κοινὸν νέα καθ' ἐκάστην φαινόμενα, ἀλλὰ μὲ ὅλας πάντοτε τὰς εἰκόνας ἔξωθεν. Ἐσπέραν τινὰ, ἐνῶ ἡ τελευταία ἡμῶν παράστασις ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς καὶ ἀφοῦ ἔκαμα τοὺς θεατὰς νὰ σκορπισθῶσι, διότι ραγδαία βροχὴ εἶχεν ἐπέλθει, ἐκάπνιζον τὴν πίπην μου εἰς τι διαμέρισμα τῆς οἰκίας συντροφουόμενος ὑπὸ τοῦ νέου τοῦ δυναμένου νὰ σχεδιάξῃ μὲ τοὺς πόδας, ὃν εἶχον παραλάβει δι' ἑνα μῆνα (Μολονότι πράγματι μόνον τὰ προγράμματα ἐσχεδιάζεν.) Αἶφνης ἤκουσα τινα κρούοντα διὰ τοῦ ποδὸς τὴν ἐξώθυραν. «Ε! ὀρίστε! ποῖος λοιπὸν νὰ ἦναι, -- ἡρώτησα τὸν νεανίαν, ὅστις μοι ἀπεκρίθη. «Αδυνατῶ νὰ φαντασθῶ ποῖος εἶνε, κύριε Μάξιμαν, -- ἀλλ' αὐτὸς ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τί ἦτο συντροφος ὑπερβολικὰ μονότονος καὶ πληκτικὸς.

», Ἀκούων τὸν κρότον ἐξακολουθοῦντα, ἀφῆκα τὴν πίπην μου, ἔλαβον ἐν κηρίον καὶ μετέβην ν' ἀνοίξω τὴν θύραν. Παρετήρησα ἔξω εἰς τὸν δρόμον χωρὶς νὰ δυνηθῶ τίποτενὰ διακρίνω, ὅποτε αἶφνης ἐστραφηζωρῶς διότι ἡσθάνθην ἐμφυχόν τι πλάσμα ὀλισθαίνον μεταξὺ τῶν κνημῶν μου: ἦτο ὁ κ. Χόπς.

», -- Μάξιμαν, μοι εἶπε, δέχεσθε νὰ μὲ λαβετε παλιν ὑπὸ τοὺς παλαιούς ἄρους; εἶμαι εἰς τὰς διαταχὰς σας. Σύμφωνοι; εἰπέτε ὅτι εἰμεθα σύμφωνοι.

», Κατελήφθην ὑπὸ ζαλῆς, ἀλλ' ἠδυνήθην νὰ τῷ ἀποκηρῶ:

», -- Σύμφωνοι.

», -- Σύμφωνοι, ἐπανελάβε, καὶ δύο φορὰς σύμφωνοι. Ἐχετε τίποτε ἐδῶ διὰ δεῖπνον;

», Ἐνθυμούμενος τὴν πολυτελεῆ ποικιλίαν τῶν οἶνων οὓς εἶχομεν πῖσι ὁμοῦ εἰς Πέλλ Μέλ, ἡσυχονόμην νὰ τῷ προσφέρω λουκάνικον κρύον καὶ γκίν νοθευμένον μὲ νερόν· ἐκεῖνος ὅμως ἐδέχθη εὐχαρίστως τὰ λουκάνικα καὶ τὸ γκίν τὸ νοθευμένον μὲ νερόν, ἐν ᾧ μία ἔδρα τῷ ἐχρησίμευσεν, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ὡς τράπεζα καὶ ἐν ὑποπόδιον ὡς κάθισμα.

», Ἀφοῦ ἐκένωσεν ὀλέκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ πινακίου, ἡ σοφία ἡ ἐνοικοῦσα ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίσκου τούτου ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται ὡς δι' ἐξατμίσεως.

», -- Μάξιμαν, μοι εἶπε, παρατηρήσατέ με. Βλέπετε ἐνώπιόν σας ἀνθρώπον ὅστις ὑπῆρξε μέλος τῆς κοινωνίας καὶ ὅστις δὲν εἶνε πλέον τοιοῦτο.

», -- Ὡ! δὲν εἴσθε πλέον, κύριε Χόπς; καὶ πῶς ἀπεχωρήσατε ἐξ αὐτῆς, κύριε Χόπς;

», -- ΠΩΛΗΘΕΙΣ! ἀνέκραξε.

», -- Δὲν φαντάζεσθε τὴν σοφὴν ἔκφρασιν ἣν ἡ χονδρὰ του κεφαλῇ ἀπέπνευσεν, ὅπότεν προσέφερε τὴν λέξιν ταύτην.

», -- Φίλε μου Μάξιμαν, ἐξηκολούθησε, θὰ σοὶ ἀνακοινώσω μίαν ἀποκαλύψιν ἣν ἔχω κάμει: ἔχει τὴν

ἀξίαν τῆς. Μοι ἐστοίχισε δώδεκα χιλιάδας πεντακοσίας λίρας στερλίνας καὶ πιθανὸν νὰ σὰς ἀποδῶ χρήσιμος. Ἡ ἀνακάλυψίς μου εἶνε ἡ ἐξῆς: ὅταν ἐν πρόσωπον νομίζει ὅτι εἰσέρχεται ἐν τῇ κοινωνίᾳ, μᾶλλον ἢ κοινωνία εἰσέρχεται ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ προσώπου.

« Χωρὶς νὰ ἐννοήσω καὶ πολλὰ τὰ λεγόμενά του, ἐκίνησα τὴν κεφαλὴν λέγων:

», -- Δίκαιον ἔχετε, κύριε Χόπς.

», -- Μάξιμαν, ἐπανελάβε, σύρων με ἀπὸ τῆς κνήμης, ἡ κοινωνία εἰσῆλθεν εἰς ἐμέ καὶ εἰς ὅλην μου τὴν περιουσίαν.

», Ἡσθάνθην ἐμαυτὸν ὀχριῶντα, καὶ, μολονότι πάντοτε πρόθυμος νὰ ὁμιλῶ, ἐτραυλίσα ἐρωτῶν τὸν κ. Χόπς:

», -- Ποῦ εἶνε ὁ Νορμανδῆς;

», -- Ἀφαντος! μὲ τὰ ἀσχημικά.

», -- Καὶ ὁ ἄλλος; -- ἡρώτησα, ἐννοῶν τὸν φέροντα μίτρην ἐπισκόπου.

», -- Ἀφαντος! μὲ τὰ κοσμήματα.

», -- Ἐκάθισα ἵνα τὸν παρατηρήσω καὶ ὁ Χόπς ἡγέρθη ἵνα καὶ αὐτὸς μὲ παρατηρήσῃ.

», -- Μάξιμαν, μοι εἶπε, -- καὶ μοι ἔφανε ὁμιλῶν μὲ σοφίαν πλειοτέραν ἔτι, ἐν ᾧ διὰ φωνῆς βραγχῆς: -- Μάξιμαν, ἡ κοινωνία ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἀποτελεῖται ἐκ νάνων. Εἰς τὴν ἀνακτορικὴν αὐλήν ἐξασκοῦσιν ὅλοι τὸ ἀρχαῖόν μου ἐπάγγελμα. Ὅλοι κάμνουσι τρεῖς φορὰς τὸν γύρον, ὅλοι κρούουσι ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῶν τὸν κωδωνίσκον καὶ πανταχοῦ τὸ πινακίον κάμνει τὸν γύρον εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὸ πινακίον, Μάξιμαν, εἶνε ἐν χρήσει ἀνὰ πάντα τὸν κόσμον.

» Παρετήρησα τότε ὡς μαντεύετε, ὅτι ὁ κ. Χόπς ἦτο ἀπεγοητευμένος ἐκ τῶν παθημάτων του καὶ τὸν ἐλυπήθην.

», -- Ὡς πρὸς τὰς εὐσάρκους κυρίως, ἐξηκολούθησε, κτυπῶν τὴν χονδρὴν του κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου, -- ὑπάρχειν ἀπειροὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ πλειότερον κακὰ ἐκείνης ἢν ἐγνώρισα εἰς σὰς. Ἐκείνη τοῦλάχιστον περιέπεσεν εἰς ἐν σφάλμα καλαισθησίας, ἄξιον ἀπλῆς περιφρονήσεως καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ὑπέστη τὴν ποινήν τῆς ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνὸς Ἰνδοῦ (ἐνταῦθα ὁ κ. Χόπς ἔδωκεν ἕτερον σφοδρὸν κτύπημα ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ τῆς κεφαλῆς του.) ἀλλ' αἱ κυρίαι τῆς κοινωνίας, Μάξιμαν περιπίπτουν εἰς σφάλματα χάριν τῶν χρημάτων. Προμηθεύθητε περιώμα βαρύτιμα, ἀγοράσατε βραχιόλια, προμηθεύθητε πολυτελεῆ ριπίδια καὶ ἄλλα εὐμορφὰ ἀντικείμενα εἰς τὸ δωματίον σας καὶ κάμετε γνωστὸν ὅτι τὰ φυλάττετε ὅπως τὰ θωρεῖτε εἰς τὰς ὥρας αἵτινας ἔρχονται νὰ σὰς θαυμάσωσιν... αἱ εὐσαρκὸι κυρίαι θὰ προστρέξωσιν ἐξ ἔλων τῶν ἄκρων τοῦ ὀρίζοντος ὅπως σὰς περιστοιχίσωσιν, ὅποιοις δῆποτε καὶ ἂν ἦσθε. Γυναῖκες εὐσαρκὸι αἵτινες δὲν ἐπλάσθησαν ἵνα ἐπιδεικνύωνται πρὸς τοὺς μαρτύρους τῶν πανηγύρεων, θὰ ἔλθωσι ν' ἀνοίξωσιν ὅπας εἰς τὴν καρδίαν σας, Μάξιμαν, ὡς δι' ἐργαλείου μυτηροῦ, ἐπειτα ὅταν πλέον δὲν θὰ ἔχγητε τίποτε νὰ ταῖς δώσητε, θὰ σὰς γελῶσι κατὰ πρόσωπον καὶ θάσας ἀφίνωσι ν' ἀπογυμνώσῃτε ὑπὸ τῶν ἀρπακτικῶν πτηνῶν μέχρις ὁστέως, ὡς ὁ ἄγριος ὄνος τῶν λειμῶνων ὅτε ἀπέθανεν... ὄνος καὶ ἡ εὐγενία σας.

» Ἐνταῦθα ἐπληξε τρίτην φορὰν τὸ τεῖχος διὰ τῆς κεφαλῆς του καὶ τόσον σφοδρῶς, ὥστε κατέπεσε χαμαὶ ἐκ ζαλῆς.

» Τόσον ἡ κεφαλὴ του ἦτο βρεῖα τὸ δὲ κτύπημα ἀφ' ἑτέρου τοσούτου ἡχηρὸν, ὥστε ἐνόμισα ὅτι τῷ ἐπέφερε τοῦτο τὸν θάνατον· ἀλλ' ἀνηγέρθη πάραυτα ἡσύχως,

ἐκάθησε κατὰ γῆς καὶ μοι εἶπε διὰ βλέμματός τοῦ ὁποῖον τὴν βυθύτητα οὐδεὶς δύναται νὰ φαντασθῇ :

« Γνωρίζετε, Μάξιμ, τὴν ὑλικὴν διαφορὰν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξύ τῶν δύο καταστάσεων ἃς διήλθεν ὁ δυστυχὴς σας φίλος ;

» Προτοῦ ὁ ἴδιος ἀπαντήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἤγειρε τὴν μικρὰν τοῦ χεῖρα καὶ τὰ δάκρυα κατέρρευσαν ἐπὶ τοῦ μύστακός του — τὰ πάντα εἶχεν ἐπιχειρήσει πρὸς αὐξήσιν τοῦ μύστακός του, ἀλλ' οἱ πόθοι τῶν θνητῶν πέπτωται νὰ μὴ πληρῶνται πάντοτε.

« Ἡ διαφορὰ εἶνε ἡ ἐξῆς : « Ὅταν ἤμην ἐκτός τῆς κοινωνίας, ἐπληρωμένην πολὺ γλίσχρως διὰ τὰ ἐπιδεικνύω ἑμαυτόν. Ὅταν εἰσῆλθον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐπληρῶνον ἀκριβὲς διὰ τὰ ἐπιδεικνύω ἑμαυτόν. Προτιμῶ τὴν πρώτην τῶν καταστάσεων τούτων, καὶ ἂν ἔτι δὲν μ' ἐπίειξεν εἰς αὐτὸ ἡ ἀνάγκη. Ἀναγγεilaté με αὐριον διὰ τῆς σάλπιγγος, ὡς καὶ ἄλλοτε.

» Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὰς τάξεις μας καὶ τόσον ἐφαίνετο εὐχαριστημένος, ὡς ἂν μὴ εἶχεν οὐδέποτε ἀπομακρυνθῇ ἡμῶν. Ἀλλὰ τὸ ὄργανον τῆς Βαρβαρίας δὲν τῷ προέλεγε πλέον τίποτε περὶ τῆς τύχης του. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίστατο σφοδρότερος. Αἱ περὶ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ κοινῶν γυναικί του ἦσαν λαμπραὶ, ἐκπληττουσαι, ἐπιβήλλουσαι : ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐπίσης ὁσμῆραι καθίστατο χονδροτέρα ἐφ' ὅσον ἐπηύξανε ἡ σοφία του.

», Τὰ πράγματα ἔδεικνον κάλλιστα ἐπὶ ἐννέα ἐβδομάδας. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ δικτηρίου τούτου ἡ κεφαλὴ τοῦ ἦτο ἀξιοθεάσας. Ἐσπέραν τινα, ἀποῦ καὶ ἡ τελευταία ὁμάς τῶν θεατῶν ἐξῆλθεν αἱ δὲ θύραι ἐκλείσθησαν, ὁ κ. Χόπς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀκούσῃ ὀλίγον μουσικὴν.

», — Κύριε Χόπς, τῷ εἶπον (πάντοτε τὸν ἀπεκάλουν κ. ὕριον· ἄλλοι κατεχρῶντο ἴσως αὐτοῦ, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ), κύριε Χόπς, εἰσθε βέβαιος ὅτι ἡ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ὑμῶν κατὰστασις σᾶς ἐπιτρέπει νὰ καθίσσητε ἐπὶ τοῦ ὄργάνου ;

», Ἡ ἀπαντησίς του ὑπῆρξε :

», — Τοῦτ', ὅταν συναντήσω πάλιν ἐκείνην ἣν γνωρίζετε μετὰ τοῦ Ἰνδου, θὰ τοὺς συγχωρήσω καὶ τοὺς δύο... Ἰδοὺ ἐγὼ !

», Τρέμων ἐκ φόβου ἤρχισα νὰ περιστρέφω τὴν ράβδον τοῦ ὄργάνου, ἀλλ' ἐκείνος ἔμενε ἡσυχος ὡς πρόβατον. Ἀλλ' ὅμως ποτὲ δὲν θὰ παραιτηθῶ τῆς ἰδέας ὅτι εἶδον τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπιπλέον αὐξανόμενης, καὶ ἐξ αὐτοῦ δύνασθε νὰ κρίνητε περὶ τῆς διαχύσεως τῶν ιδεῶν του. Ἀποῦ ἤκουσεν ὅλας τὰς στροφάς τοῦ ὄργάνου τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, κατέβη.

», — Τοῦτ', μοι εἶπε μετὰ γαληνίου μειδιάματος, ὁ ἀνθρωπίσκος θὰ κάμῃ τώρα τρεῖς φορὰς τὸν γύρον, πρὸ τοῦ ἀποσυρθῇ ἐπισθεν τοῦ παραπετάσματος.

», Ὅτε, τὴν ἐπαύριον πρωίαν, ἐζητήσαμεν νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν, τὸν εὗρομεν ἀπελθόντα εἰς κοινωνίαν καλλιτεράν τῆς ἰδικῆς μου καὶ τῆς τοῦ Πέλλ Μέλ. Ἐκῆδυσεν τὸν κ. Χόπς, ὅσον ἡδυνάμην ἐπισημότερον : ἡ κολοῦθησα καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὴν κηδεῖαν, ὡς ὁ κύριος τοῦ καταστήματος, καὶ τῆς πομπῆς προηγείτο ἡ εἰκὼν ἡ παριστώσα τὸν κ. Χόπς ἐν εἰδει Γεωργίου IV. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἀνωτέρω συμβῆν, τόσον ἡ εἰκία μοι ἐφαίνετο θλιβερά, ὥστε τὴν ἀφῆκα καὶ ἀνέλαβον πάλιν τὸν φερτὸν μου οἰκίσκον.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

υθιστόρημα τοῦ Ζαρού.

(Συνέχεια).

Ἡ κλίνη, σκεπαστὴ ἀνωθεν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου XIII, ὑψοῦτο ἐπὶ βάθρου ἐπεστρωμένον διὰ βελούδου μαύρου, τὰ παραπετάσματά τῆς ἦσαν ἐκ γραμμωτοῦ μεταξωτοῦ κυανοῦ καὶ κιτρίνου — τὸ ἀνωθεν τῆς ἐστίας μέρους ἐκ λίθου, με γλυφὰς παριστώσας ἀνθρ. καὶ καρπούς, ἐκοσμεῖτο πρὸς τοῦτοις ὑπὸ τῆς εἰκόνος μιᾶς κυρίας Δεστοῦρ τῆς ἐποχῆς τῆς Βασιλίσσης Μαργαρίτας.

Ἡ εἰκὼν αὕτη, παριστώσα εὐεῖδῃ γυναῖκα, ἦτο συνάμα καὶ ἔργον δεξιῶ καλλιτέχνου, καὶ τούτου ἕνεκα ἐφείσθησαν αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Δεστοῦρ.

Γηραιὰ ἐρμάρια, κάτοπτρα τῆς Βενετίας ἐντὸς τῶν μαύρων καὶ ἀργυροστίκτων αὐτῶν πλαισίων, ἀνάκλιντρα ἐκ μεταξῆς κεντηθέντα ἀπὸ αἰώνων, ἀρχαῖαι ἐπιστρώσεις καλύπτουσαι τὰς θύρας, ὅλα ταῦτα ἐνεῖχόν τι τὸ ἐπιβάλλον — οὐδεὶς ρεμβάζει παρόμοιον δωμάτιον διὰ μίαν νεάνίδα — ἀλλ' ἡ Λιέδα δὲν ἦτο ποσὼς ματαιόδοξος· ἡδιαφόρει διὰ τὰς λεπτολογίας τοῦ συρμού καὶ, ὁπότε, καθημένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου παρὰ τὴν ἐστίαν ἀνακλίντρου, ἐθεώρει τὴν ἐστίαν ἧς ἡ πῖρὰ τὴν ἐφώτιζεν, ἐσκέπτετο τὰς σκανδιναυϊκὰς θεότητας τῶν ἀρχαίων μύθων.

Ἐβιάδιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σιωπηλὴ ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς, προχωροῦσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μέχρι τοῦ παραθύρου, ἐνθα ἴστατο ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

Ἡ Μίρκα εἰσῆλθε.

— Μ' ἐζητήσατε, Δεσποινίς ;

— Ναι, Μίρκα, θέλω νὰ συνομιλήσωμεν, καθίσσον ἐπ' αὐτοῦ ἐκεῖ τοῦ καθίσματος.

Καὶ ἡ Λιέδα ἐταποθετῆθη ἐπὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἀνακλίντρου.

— Ἦσο, μετὰ τοῦ Βράγ, σὰς εἶχον ἴδει ἐπὶ τῶν βράχων.

— Ναι, Δεσποινίς, ἀνεχώρει.

— Καὶ πότε ὁ γάμος σου ;

— Ἀλλὰ, μαζὺ με τὸν ἰδικόν σας, Δεσποινίς· ὁ κύριος πατὴρ σας μᾶς κάμνει τὴν τιμὴν αὐτὴν.

— Καίρω πολὺ, καλὴ μου Μίρκα· γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ ἔχω ἀναλάβει τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ σου ; ἔχω τὰ πάντα ἑτοιμα, θέλεις νὰ τὰ ἴδῃς ;

— Πόσον ἡ Δεσποινίς εἶνε καλὴ !

— Ἰδοὺ, ἔνοιξον τὸ κιβώτιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον σοὶ δωρῶ ὁμοίως, καὶ εἰπέ μοι ἂν σοὶ ἀρέσκουν

Ἡ Μίρκα ἤνοιξε τὸ ἐκ δέρματος ἀρχτοῦ κιβώτιον ἀπὸ τῆς ἐδείκνυνεν ἡ Λιέδα· ἐξέβαλεν ἀπ' αὐτοῦ πλήρη στολὴν σουηδῆς νύμφης μεθ' ἐνὸς ὥραιου κεχρυσωμένου στέμματος, κοσμουμένου διὰ πολυτίμων λίθων.